

Синій весняний ліс.  
Плачуть русалки в листі.  
Той, хто до себе доріс,  
Перед Всевишнім чистий.

Перед людьми такий  
Тонкий, мов китайський лірик,  
Море годує з руки  
З чуттям степового звіра.

І не влада йому,  
Тільки свобода мила.  
То вже не хлопчик – муж.  
Брила.

Брила.  
На ній трава,  
Ніжна, як лезо бритви...

Той, хто до ласки доріс,  
Доріс і до битви.